

Търновският кожухарски еснаф за чешмата	1100 гр.
сжщия за одаята	1500 гр.
Горня-Орѣховица за одая и боядисване	5000 гр.
Хаджи Христо Лазароглу	500 гр.
Отъ Лѣсковецъ и колибитѣ	12000 гр.
Отъ Церова Кория, Пчелище, Мариино	7500 гр.
Плаково, Килифарево и т. н.	746940 гр.

Всичко 776,710 гр.

Манастирътъ билъ снабденъ съ голѣма покъщнина; добитъкъ: 5 чифта волове и кола, 18 крави, стада овце, кози, свине, грамадни бѣчви съ вино, хамбари за храни, 101 декара ниви, 16 дек. лозя, гори и пасбища 655 дек., две воденици, безброй птици, голѣмъ пчелинъ и т. н.

Отъ горнитѣ сведения за живота и напредѣка на Плаковския манастиръ „Св. Илия“ се вижда, че за едно столѣтие трима даровити игумени (Теодосий, Сергей и Софроний) не само въздигнали великолепенъ манастиръ, но и го поставили въ полезна служба на народа въ Търновския окръгъ.

Софроний починалъ въ 1871 г. Погребанъ билъ предъ църквата въ двора подъ лозница. Днесъ на това мѣсто нѣма ни гробъ, ни лозница. Единъ черенъ камъкъ едва се подава отъ земята. Той е остатъкъ отъ надгробниятъ знакъ.

Гръцкиятъ митрополитъ въ Търново Григорий назначилъ за игуменъ единъ изпадналъ грѣкъ владика — Иосифъ. Този игуменъ разрушилъ светата обителъ. Братята бѣлгари били прогонени, събраното богатство въ манастира билъ пропиляно. Сградата останала недовършена. Бездарниятъ и разваленъ грѣкъ билъ изпжденъ отъ Иларионъ Макариополски въ 1874 г., но славата на манастира бѣ напълно изгубена. Манастирътъ запустѣ. Колкото игумени бѣха изпращани, всички дирѣха печалби и нито единъ не се задържа. Архивата, библиотеката, скжпитѣ църковни сждове, ценнитѣ старини — всичко изчезна. Животнитѣ бѣха изпродадени.

Така много години обителътъ прекара въ жалко положение. Следъ голѣмата война, частъ отъ руски военни бѣженци поискаха да възстановятъ стопански манастира за своя прехрана и за полза на населението. За жалость, новитѣ наематели по невнимание изгориха източната частъ на голѣмата сграда.

Поради стогодишнината отъ Велчовата завѣра (1935 г.) манастирътъ бѣ позакърпенъ и помазанъ. Трудовацитъ и военното министерство дадоха всичкото си съдействие за прокарване пѣтъ отъ шосето до манастира и за украса на св. обителъ по случай юбилейния празникъ. За жалость, пѣтътъ не бѣ посипанъ съ чакълъ и пѣськъ, та остана така. Днесъ отъ сжщия сж останали само следи.

Отъ нѣколко години Търновскиятъ митрополитъ Н. В. Преосвещенство Софроний е предприелъ основателно преу-